

Sygn. akt IV KK 339/22

POSTANOWIENIE

Dnia 28 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 września 2022 r.

sprawy **Z. A.**

skazanego za czyn z z art. 220 § 1 k.k. w zb. z art. 155 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach

z dnia 23 marca 2022 r., sygn. akt II Ka 56/22

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Augustowie

z dnia 24 listopada 2021 r., sygn. akt II K 245/20

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego Z. A. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Augustowie z dnia 24 listopada 2021 roku, sygn. akt II K 245/20, oskarżonego Z. A. uznano za winnego popełnienia czynu z art. 220 § 1 k.k. w zb. z art. 155 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za co skazano go na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, wyrokiem Sądu Okręgowego w Suwałkach z dnia 23 marca 2022 roku, w sprawie o sygn. akt II Ka 56/22, utrzymano w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego Z. A., który zaskarżył ww. orzeczenie w części, co do punktu I (na mocy którego utrzymano w mocy zaskarżony wyrok). Zarzucił:

„rażącą obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, przez naruszenie art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegającą na nierozważeniu i nieuwzględnieniu zarzutu apelacji dotyczącego obrazu art. 7, 410, 438 pkt 4 k.p.k.”.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Suwałkach do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w Augustowie wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna, o czym przesądził zakres podniesionych w niej zarzutów.

Przypomnieć należy, że kasacja nie stanowi trzeciej instancji rozpoznawania spraw karnych, lecz jest nadzwyczajnym środkiem odwoławczym, a zarazem i środkiem kontroli prawomocnych orzeczeń sądowych. To sprawia, że postępowanie kasacyjne prowadzi tylko do oceny kasacji w aspekcie rażącego naruszenia przepisów prawa, przez sąd odwoławczy, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a nie zaś do merytorycznego rozpoznania sprawy, w której kasacja została wniesiona (zob. postanowienie SN z 25 lutego 2014 r., IV KK6/14). Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2014 r. IV KK 125/14).

Wszystkie zarzuty apelacji, na które powołuje się obrońca w ramach kasacyjnego zarzutu wadliwej kontroli odwoławczej, zostały wbrew jego twierdzeniom rozważone w sposób rzetelny i wszechstronny. Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu z art. 7 k.p.k., dotyczącego błędnej oceny dowodów

z zeznań świadków: P. W. i M. J. poprzez przypisanie im waloru wiarygodności, podkreślenia wymaga, że Sąd odwoławczy nie podzielił zdania obrońcy w zakresie dowodu z zeznań świadka P. W., że depozycje złożone tuż po zdarzeniu są mniej wiarygodne z uwagi na stan wzburzenia. Sąd II instancji doszedł do odmiennego wniosku, mianowicie, że wówczas świadkowie pamiętają najwięcej szczegółów, a okoliczność późniejszego niestawiennictwa P. W. na rozprawie nie dyskredytuje zeznań tego świadka złożonych w postępowaniu przygotowawczym. Sąd odwoławczy nie zgodził się również z obrońcą, że rzadki kontakt M. J. z ojcem może podważać jego wiarygodność w zakresie złożonego zeznania, że gdy odwiedził ojca, ten pracował na wysokościach. Także zarzut z art. 410 k.p.k. sformułowany w apelacji poprzez pominięcie zeznań świadka K. A. został rozważony. Sąd odwoławczy ustosunkował się do tego, wskazując, że jej zeznania były tendencyjne – nastawione na uniknięcie odpowiedzialności karnej przez jej męża, a okoliczności, o których mówiła, były w tym samym tonie co wyjaśnienia oskarżonego, a te zostały właściwie ocenione przez Sąd I instancji.

Podobnie, zarzut z art. 438 pkt 4 k.p.k. dotyczący rażącej niewspółmierności kary i kwestii związanych z warunkami osobistymi sprawcy, jego trudnej sytuacji materialnej, zdrowotnej jak i psychicznej, zachowania pokrzywdzonych, został przeanalizowany przez Sąd odwoławczy. Sąd ten podzielił pogląd Sądu I instancji co do wymiaru kary, wskazał argumenty na poparcie swojego stanowiska, zaś co do podnoszonych przez obrońcę kwestii związanych z warunkami osobistymi sprawcy, w tym stanu zdrowia, wskazał, że nie mają one znaczenia dla wymiaru kary i mogłyby być rozważane w toku postępowania wykonawczego. W ramach zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych odniósł się zaś do podnoszonych przez obronę kwestii dotyczących przyczynienia się pokrzywdzonych do zdarzenia, w tym stanu nietrzeźwości ofiary – A. J..

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia którejkolwiek z wymienionych w treści art. 439 § 1 k.p.k. bezwzględnych przyczyn odwoławczych ani innej rażącej obrazy prawa mogącej mieć istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu II instancji, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji obrońcy Z. A., jako oczywiście bezzasadnej. Okoliczność, że Sąd odwoławczy nie uwzględnił zarzutów apelacji i orzekł w

kierunku odmiennym od postulowanego przez obrońcę, jest dalece niewystarczająca do podważenia prawomocnego wyroku.

Nie znajdując podstaw do zwolnienia skazanego od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, Sąd Najwyższy obciążył go tymi kosztami.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[as]